

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 29 квітня 1982 року № 51 (3091).

Ціна
2 коп.

Село і молодь

Село і молодь

Село і молодь

ПРИГЛЯНУЛОСЯ ХЛОПЦЯМ ВОДЯНЕ

На вечірньому горизонті до тракторної бригади плив жовтогарячий К-701. При зупинці восьмикорпусний плуг засліпив очі дзеркалами лемешів. Капітанською рубкою високої кабіни, з якої легко зіскочив худорлявий юнак.

з головою колгоспу М. О. Свищем ми вже знали, що всього в господарстві проходять виробничу практику 23 майбутні механізатори.

Хлопці за 9 робочих днів показали деяким механізаторам зі стажем, як слід працювати. Підняли

головий, Сергій Поліщук, обидва Анатолій Висоцькі. На 140—150 процентів виконували змінні завдання.

На подвір'ї тракторної бригади червоніють два щойно складені силосо-збиральні комбайни, три плуги. М. Хомета, В. До-

відкрито. Не приховували нічого: і що багато веснооранки, що не вистає механізаторських кадрів, що старенька техніка. Іх нічого не просили, не вимагали. Просто вранці підкотив під гуртожитські вікна автобус, забрав хлопців і повіз на око-

стали перед очима юнаків водянські поля, коли ознайомилися вони з оригіналами фронтових газет, фотографіями воєнного часу, військовими документами, які зібрав червоні слідопити школи.

Тож бути безвідповідальними практикантами хлопці не могли. Вони стали причетними до всього, що робилося в колгоспі, в селі, у клубі.

Щоночі десять Т-74 розташувалися фарми темряву — курсанти разом з колгоспними наставниками позмінно працюють на оранці.

Радують око прибрані вулиці, газони, квітники. Упорядкували їх практиканти В. Савченко, Ю. Кицилюк з товаришами.

Керівники не можуть нахвалитися бойовим загном комсомольців, їх умінням швидко орієнтуватися в потребах господарства. Приглянулося і хлопцям село. Л. Ковач, С. Поліщук, В. Кияшко, А. Білоголовий, В. Решетов, І. Штефан прийдуть допомогати колгоспу і на літніх канікулах. Сюди ж вирішили повернутися і по закінченні училища.

Л. ШТАНЬКО.

Колгосп імені Ілліча, Петрівський район.

На знімках: на веснооранці відзначився Сергій ЯСИНСЬКИЙ; біля агрегату майстер виробничої практики І. М. ШЕВЧЕНКО з майбутніми механізаторами (зліва направо) Л. БАРАНОВИМ, Ю. КИЦИЛЮКОМ та В. ОЛЕКСІЄВИМ.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

— Сергій Ясинський, учень третього Олександрійського СПТУ. Удовх із колгоспним наставником Дмитром Михайлевським за сьогодні зорали 22 гектари при нормі 12, — знайомить з господарем красеня-трактора головний інженер колгоспу А. В. Безмогоричний. Із попередньої розмови

40 гектерів глибокої оранки, закультивували і зборонували близько двохсот гектарів площі під посів ярих.

— Особливо відзначилися на весняно-польових роботах, — Микола Олексійович вийняв з кишені бюлетень, пробіг очима, — Анатолій Біло-

ровських, В. Решетов, М. Василяна, В. Фесік постарілися. Зараз вони вправно виступають молодками біля пристроїв по внесенню гербіцидів.

По приїзду хлопців у господарство секретар парткому К. Г. Коваль, голова М. О. Свищ розмовляли з ними. Широ-

цю Водяного. На місце колишньої передової, де загинули, визволяючи село, близько чотирьох тисяч радянських воїнів різних національностей. Учителю історії краснавицею О. Ф. Краснюк показала юнакам місце смертельного поранення Героя Радянського Союзу В. Засядка. Зовсім іншими по-

ОПЕРАЦІЯ «ТУРБОТА»

Хто стане завтра в хліборобський стрій? Кому нести естафету батьків, плекати високі врожаї? Ці запитання завжди хвилюють керівників господарства, спеціалістів, ветеранів-хліборобів. Гостро стоїть проблема закріплення кадрів і перед трудівниками колгоспу імені Леніна. В останні роки в господарстві немало зроблено для її успішного розв'язання. Велику увагу, зокрема, приділяють правління колгоспу, партійна, профспілкова і комсо-

мольська організації руху наставництва. Наведу кілька прикладів.

Зовсім недавно закінчив школу Сергій Горбенко. Трохи подумавши, він вирішив піти працювати у тракторну бригаду № 3. Повідомив батькам про своє бажання.

— Спочатку виникали деякі сумніви, — розповідає Микола Якович та Агнеса Сергіївна батьки Сергія, — але тільки спочатку. Бо, зваживши на настійливість сина, вирішили: нехай працює. Сил набереться, життєвого досвіду. А це дуже важливо в такому віці. Бо ж попереду в Сергія — служба в Збройних Силах.

...Вони не помилились — ні батьки, ні син. Нині Сергій Горбенко старанно вивчає довірений йому трактор, успішно працює в полі.

Поруч з ним трудяться молоді колгоспники Петро Чумак, Сергій Фаренюк,

Іван Шевцов. А до лав Радянської Армії пішов Михайло Татарчук. Він кілька років працював трактористом, вчився у свого батька, Дмитра Степановича, теж механізатора. Велика заслуга в тому, що син став хліборобом і матері Михайла Марії Іванівни — однієї з кращих буряководів господарства. Це саме той випадок, коли батьки стають найголовнішими наставниками і захисниками.

Більшість випускників, котрі залишилися працювати в господарстві, ще в школі спанували професію механізатора.

Борис Павлович Іващук — один з кращих комбайнерів району — з почуттям високої відповідальності ставить до виконання підростаючого покоління Член КПРС, ветеран війни і праці, кавалер орденів Леніна і Жовтневої Революції завжди знаходить контакт з молод-

дю. Під час живих у напарники собі бере Борис Павлович комсомольців. І не помиляється. Його екіпажі, в яких поєднуються запал молодечого серця і мудрість наставника, служать взірцем для інших, добираються високих показників у збиранні хлібів, ремонті техніки. Проте могли б розповісти й недавні помічники Бориса Павловича — Євген Вишко, Василь Миколок, Петро Чумак, Сергій Фаренюк, Михайло Татарчук.

Багато допомагають юній зміні в оволодінні професіями ветерани В. Холявський, В. Чапюк, Б. Горачук, В. Герасимчук, М. Маткопський, Ю. Согорлюк, О. Чолєвський, А. Фомиченко, В. Халаняк. Це люди різних професій і уподобань. Об'єднує їх прагнення передати молодим свій багатий досвід.

Саме завдяки наставникам, молодий комбайнер комсомолець Павло Мель-

ников досяг найвищого намолоту під час минулорічних жнив по господарству. Наставники колгоспу імені Леніна завжди у пошуку. І не тільки механізатори, а й тваринники.

На фермах трудяться нині передовики колгоспного виробництва Є. Г. Діденко, М. І. Блащук, М. Федоренко, Л. М. Фаренюк, З. І. Пушкаш, С. А. Матяк, М. І. Блащук. Вони відвідують школу, діляться набутим досвідом з учнями, передають знання майбутнім майстрам машинного доїння, телятників, відгодівельників. Головне ж — що вони допомагають багатьом юнакам і дівчатам, що залишаються в рідному господарстві, знайти правильну стежку в житті, допомагають і підтримують їх на цьому шляху.

В. ГОРЕНКО.

с. Йосипівка, Вільнянський район.

ВЕСНЯНИЙ ТЕЛЕТАЙП

ТОН

ЗАДАЮТЬ

КОМСОМОЛЬЦІ

РАЙОННІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ШТАБИ ПО ПРОВЕДЕННЮ ВЕСНЯНИХ ПОЛЬОВИХ РОБІТ ПОВІДОМЛЯЮТЬ:

ПЕТРОВЕ. Успішно працюють на сібрі соняшнику й кукурудзи молоді механізатори колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС. Очолює змагання тракторист Олександр Штефан, котрий змінні завдання виконує на 125—135 процентів. Олександр — переможець районного трудового суперництва за перший квартал нинішнього року. Ще у березні своїм Т-74 він закрив вологу на 275 гектарах і засіяв 106 гектарів ранніми зерновими. У колгоспах імені Ілліча та імені Чапаєва тон у соціалістичному змаганні задають комсомольці Борис Поляков і Володимир Гавриленко. Вони — члени комсомольсько-молодіжних механізованих ланок.

БОБРИНЕЦЬ. По 24—25 гектарів засіває соняшником щодня комсомольсько-молодіжний екіпаж Віктора Сандуленка із колгоспу «Комінтерн». По 22 гектари сіють за світловий день молоді механізатори з екіпажу Михайла Михайлова — Ольга Негара, Катерина Сієнко і Галина Тилишанська. На об'єх сікальних агрегатах майорять червоні прапорці переможців змагання.

ГОЛОВАНІВСЬК. В оптимальні строки посіяли цукрові буряки на всій площі члени комсомольсько-молодіжної механізованої ланки Олександра Варинського з колгоспу «Україна». Нині ланкський разом із секретарем комсомольської організації господарства Анатолієм Гопольником і молодим механізатором Олександром Коропом сіє кукурудзу на зерно. І на цій роботі комсомольці добиваються високих виробітків.

ГАЙВОРОН. По-ударному працюють на весняному полі молоді механізатори з колгоспу імені Ілліча Олексій Василь і Михайло Подіфалі. Змінні норми на сібрі цукрових буряків брати виконують на 125—130 процентів.

ЗНАМ'ЯНКА. Першими в районі закінчили сібру соняшнику трудівники колгоспу «Октябрь». Відзначилися на цій роботі ланкові механізовані ланки Олексій Молодченко, Василь Костечко, Олександр Міркевич і Віктор Приходченко, котрі щодня перевищували норми виробітку, зберігаючи насіння в ґрунт, механізатори дбали про те щоб лягало вно різномірне. Це дозволило працювати продуктивніше під час наступного обробітку міжрядь.

ДО МІСТ-ГЕРОЇВ

27 квітня у автопробіг, присвячений Дню Перемоги, вирушила автоколонна Кіровоградського заводу радіовиробів. 30 передових робітників підприємства поведуть автомобілі по місцях бойової слави радянського народу. Очолює колону машина командира автопробігу О. Ф. Паніотова. Серед учасників пробігу — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади регулювальників А. Малохатко, бригадир токарів, переможець заводського соціалістичного змагання за перший квартал В. Воловий, інші молоді виробничники. У програмі автопробігу — зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, мітинги, інші масово-політичні заходи, які заводчани проводимуть разом з молоддю, громадськістю міст і сіл, через які проїжджатимуть.

Учасники пробігу перебувають у містах-героях Одесі, Севастополі, Керчі, а також у Ялті, Сімферополі, Феодосії, Красноперекопську, Ростові-на-Дону, Кривому Розі, Дніпропетровську. 3 травня, напередодні Дня Перемоги, учасники автопробігу повернуться в Кіровоград.

На знімку: робітники заводу радіовиробів проводжають учасників автопробігу.

Фото В. ГРИБА.

«І ГАРТУВАТИСЯ, ЯК СТАЛЬ»

Білявий хлопчик з чистими очима був улюбленим партизанів. До війни ніхто б не подумав називати його по-батькові. А тепер: — Як здоров'ячко, Олександр Григоровичу? — Що це ви, Олександр Григоровичу, такі похмури? — Вісім дуже хочеться щоб здоровим і в доброму настрої був їхній бойовий товариш, кращий розвідник загону.

...Зачитана без обкладинки книга «Як гартувалася сталь» послужила школярів Олександру перепусткою до табору партизанського загону, що містився тоді поблизу села Корсаківки. З цієї книгою

План наступу змінився. До ворога прибуло підкріплення. Та партизани заздалення виконали успішно. Через кілька днів Сашко вів групу мінерів — бійців загону. Це була найкоротша дорога до залізничного моста. Літні люди, обстріляні в багатьох боях, слухняно йшли за юним поводителем, прислухаючись до його шепоту: — Нижче голову... Паззати асім.

Охорона моста була перервана. До світанку мінори висадили міст у повітря. Німецький ешелон з військами не пройшов. Об'єднані партизанські загони скористалися тим, що ворог не одержав підкріплення, виграли час і знищили карателів у районі ні В.

...Між боями, на прива-

ти німецьку гармату, як переді мною несподівано зупинився танк лейтенанта Михайлова і закрив цілю, — розповів він мені. — Почав я розвертатися, дивлюсь, а з танка Михайлова валить чорний дим.

Треба було рятувати товариша. Наказав механіку-водителю сержанту Александрову повернути впряго, а сам вискочив з машини. Михайлов був тяжко поранений. Я схопив його на руки і відніс у найближчу траншею...

Про те, що рятує товариша, він був поранений у руку, лейтенант Мехов і словом не обмовився. Промовчав і про те, що перемістив руку, позернувся в свою машину і продовжував вести вогонь по ворожих батареях. Просувався вперед, екіпаж лейтенанта зчирив п'ять протитанкових гармат. Сутеніло. Проте бій не вщухав.

А в бачі не лишилося жодного грама пального. Загрозувало вороже оголошення, полон. Тоді Мохоз під градом куль фашистських автоматників переліз з підбитого танка бензин у бак своєї машини.

Головна застава на чолі з командиром роти лейтенантом Мохозом, стративши в цьому бою один танк, знищила чимало вогневих точок противника і забезпечила просування колонії радянських танків.

Узечері танкова частина успішно атакувала укріплені ворожі позиції у важливому стратегічному районі. Лейтенант Мохоз розповів про одностайне рішення екіпажу просити командування частини назвати їхній танк «Корчагінці». Попереджуючи мене «Чому?» Мохоз пояснив:

— Про цю назву ми думали давно, відтоді, коли мені вручили цю бойову машину. Та, відверто кажучи, моральне право носити її дав нам тільки оцей результативний бій...

...Я бачив не один напис на броні наших танків: «Корчагінці», «Корчагінці». Ворог відчув на власній шкурі, як б'ються відважні сини нашого народу. Улюбленець мільйонів Павло Корчагін став героєм покоління, котре громило фашистських нелюдей.

Н. ДОБРІН, учасник Великої Вітчизняної війни, колишній військовий кореспондент.

ДО 1500-РІЧЧЯ КИЄВА

ЗАВЖДИ ГОСТИННИЙ

Київ. Столиця Радянської України. Місто, коріння якого сягає в силу давнину, місто, чия історія налічує 1500 років. Славний шлях пройшов Київ за свої 15 віків — від городища слов'янського племені полян до одного з найбільших міст Радянського Союзу і світу.

Київ. За ним історія закріпила назву «матері міст руських». Тут склалися давньоруська народність, з якої виростили три братні народи — російський, український і білоруський. Тут зародилася й сформувалася давньоруська культура, яка й досі викликає захоплення нащадків. Київ оспіваний у «Повісті временних літ» і «Слові о полку Ігоревім», в давніх слов'янських лігисах і хроніках інших народів, в поемах і віршах, повістях і романах.

Місто багате на пам'ятки історії і культури. Ці пам'ятки, крізь роки і війни частково або повністю дійшли до наших днів у вигляді кам'яних будівель — Київ-Печерської лаври, Софійського собору, Золотих воріт, фундаменту Десятинної церкви та інших споруд. Ці будівлі втілюють у собі риси свого часу.

Історія зберегла імена зодчих і будівельників — тих, хто зводив храми, оборонні мурі фортеці.

Нині жителі Києва, вся громадськість готуються до славного ювілею — відзначення 1500-річчя столиці Радянської України. З кожним днем наряднішими стають вулиці, парки, сквери міста. Особливо гарно тут навесні. Зароз Київ будується, росте. Все нові й нові житлові райони з'являються в місті — Оболонь, Русанівка тощо. Майбутнє столиці України визначається генеральним планом її розвитку, що розрахований до 2030 року. Однак жителі міста не забувають і про пам'ятки історії і культури. І нині, в період підготовки до 1500-річчя, жителі Києва проводять великі реставраційні роботи, щоб збе-

регти нащадкам творіння рук наших предків. Ще в 1968 році інститутом «Киїлпроект» разом з АН УРСР висунуто проєкту пропозицію про створення історико-археологічного та архітектурного комплексу «Стародавній Київ». Нині цей задум втілюється в життя.

Є споруди, пам'ятники, які дуже міцно «прив'язані» до імені міста. Це можна сказати про Золоті ворота в Києві, які колись були головними воротами граду. Ніякі вороги не могли взяти їх штурмом. І все ж вони були зруйновані. Майже 80 років руїни були засипані землею. Нині будівельники з допомогою археологів, учених відновлюють Золоті ворота — цей пам'ятник історії й архітектури. І до свята 1500-річчя Києва ми побачимо Золоті ворота такими, якими вони були в XI столітті!

Реставрується і найдавніша в місті Червона площа, що на Подолі. Зона виникла ще в епоху Київської Русі. Тут було збудовано Богородиці Пирогової церкву, яка згадується в «Слові о полку Ігоревім». Після зруйнування Верхнього міста татаро-монголами до XIX століття Червона площа була центром тогочасного міста Києва-Подолу. Тепер тут відновлюються давні споруди — Гостинний двір, старий корпус Київської академії та інші архітектурні пам'ятки.

Завжди небагато часу залишилося до головних торжеств по відзначенню 1500-річчя Києва. Вони відбудуться у травні. Змінюється зовнішній вигляд міста, триває підготовка до ювілею. Вже складено і затверджено місцевим виконкомом план зовнішнього оформлення Києва на час святкування. У центральній частині міста художньо-оформлювальними засобами буде створено своєрідне святкове кільце, прикрасять набережні Дніпра та головні вулиці до міста.

С. ПЕТРЕНКО.

Корчагінці

Показали від часу «сторінки фронтових блокнотів. Я гортаю їх, і перед очима встають суворі дні і ночі воєнних літ.

Ось один блокнот. Датований липнем-серпнем 1941 року. Помітка «К—К», що означає: Київщина—Кіровоградщина. У ньому чернегли кільках кореспонденцій, які я передав по телефону з діючої Армії в республіканські газети «Советская Украина» та «Комуніст». Перзчитую їх. хвилююся. Бринять, як струни, спогади...

Дві з цих чернеток: «І гартуватися, як сталь» та «Крізь вогняну стіну» пропоную уразі читачів «Молодого комунара».

малий партизан не розлучався і в загоні. І хоч мав не кожен з народних месників у свій час, затамувавши подих, читав цей незабутній твір, часто хтось просив хлопчика почитати вголос. І тоді всі слухали про комуністів Жухря, Долинника, комсомольців Сергія та Валі Брузажаків, Риту Устинівич...

...Вечірне колективне читання книги перервав наказ командира: «До бою!» Треба було взяти Корсаківку. Що там діється? Командир міркував про це вголос. І тоді, ніби з-під землі, появився малий боєць:

— Прошу вас послати мене в розвідку, товаришу командир. Я знаю всю околицю.

Через годину командир допитував полоненого.

лах, часом при світлі каганця, читали партизани книгу, котру приніс у загін Олександр Григорович.

КРІЗЬ ВОГНЯНУ СТИНУ

Застава танкового з'єднання, долаючи перешкоди, прокладала шлях колонії танків. Ведучою була машина лейтенанта Мохоза. На пагорбі у квадранті «П» танк потрапив в зону обстрілу. Фашисти били з протитанкових гармат. Треба було ліквідувати вогневу точку противника, заласковану чагарниками.

Лейтенант Мохоз а зусірів після бою.

— Тільки-но прицілювся, щоб примусити замовкну-

БАТЬКО І СИННІ КУБЛІІ

Усе життя Василь Іва-

нович має справу з дере-
вом. Кожної оселі чекає з
нетерпінням — дерева пай-
кранце приймаються цієї
золотої пори року. Садить
яблуні, вишні, ялини, липи,
дуби, декоративні кущі. І
не тільки тому, що за на-
родною мудрістю «людина,
яка не посадила жодного
дерева, марно прожила
свій вік», а й через те, що
вбирати землю деревами
— це його захоплення, його
пристрасть на все жит-
тя.

А може, прагне компенсувати ту деревину, кою якої він трудиться в усі пори року зі стамескою, пилою, стругом (В. І. Кублій працює столярем заводу «Буддегаз» виробничого об'єднання «Дніпро-енергобудіндустрія»). Може, так і поєднуються в ньому двоє захоплень — рости дерева і майструвати з них цю-то потрібне, краєзнав.

Навчився столярного ремесла Василь Іванович ще у тринадцять років. Мріялося тоді багато хороше зробити для людей, для суспільства, однак перебігла війна, і довелося надовго залишити своє захоплення.

Всього натерпівся боїв за чотири фронтові роки. Про ті дні і досі нагадують рани від ворожих куль та осколків. Саме через це заборонили лікарі після війни братися за важку фізичну працю. Очолити солдат тракторну бригаду, а сам постійно думав, що згодом, як поліпшиться здоров'я, повернеться до столярства.

І повернувся. Нелегко було спочатку тримати інструмент. Але мужність переборола труднощі. Зростає трудові досягнення, а разом з ними й людська повага і вдячність.

Підросли й четверо синів. Першим прийшов до батька у цех найстарший Григорій, потім Леонід і Віктор. Передавав їм Василь Іванович свій багаторічний досвід, своє захоплення.

Згодом Леонід визначився у Кременчуку на електрозварника. Іван — на сантехніка. Працюють сини сумлінно, як і батько. Перевиконувати щоденні змінні норми вважають своїм обов'язком. Григорій після служби в Радянській Армії зостався на підстроковій, а на зміну йому прийшов наймолодший Кублій — Віктор. Він переймає у батька столярський фах.

Ідуть сини батьковою стежкою впевнено, гордо. Закохані у свою професію, творять добро на радість людям.

В. ЛАВРОВ, громадський кореспондент «Молодого комунара», м. Світловодськ.

СИМФОНІЯ КРАСИ І СИЛИ

З 23 квітня в Кіровограді гастролює московський цирк «Старт». Уже перші вистави яскраво показали, що серйозний успіх можливий лише тоді, коли творчий колектив розуміє складність завдань, які стоять перед ним; що повага глядачів народжується з поваги самих артистів до своєї справи. І еквиліристи, жонглери, акробати, повітряні гімнасти точно відтворюють частрий глядачів. Кожен номер виконується майстерно. А тому цирк подобається, хвилює!

Гастрольна програма «Старту» досить різноманітна. Глядачів поцілює філігранна техніка еквилібристів під керівництвом Петра Лисова, жонглерів Ірини та Вячеслава Петриних, акробатів Клавдії та Ігоря Тетеріних, дресировальниці Валентини Васіної, яка виступала з групою голубів.

Щире захоплення глядачів викликає поява на манежі лауреатів Всесоюзного огляду циркового мистецтва повітряних гімнастів Віктора та Євгена Андреевих, гімнастів на брусах під керівництвом Володимира Філімонова.

Бурхливими оплесками зустрічається кожен номер атракціону за участю маніпуляторів Людмили і Станіслава Кожевникових.

Цікавий номер «Група здоров'я» виконали артисти під керівництвом Юрія Саркіяна.

Справжнім подарунком московських акторів українським глядачам став номер «Вечірні вершники». Козаки вивели коней на піч, біля вогнища починаються жарти. Яскраві козацькі характери, блискуче виконання вершинами під час скачки карколомних

триюків, виразна українська мелодія — все це визначило успіх номера, підготовленого під керівництвом Бориса Назарова.

У паузах між номерами виступали клоуни Георгій Васін та Сергій Білоусов.

Гастролі московського пересувного цирку «Старт» триватимуть до 17 травня. Тож у кіровоградців є чудова можливість прилучитися до мистецтва мужності й еспрентності, краси і сили.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Фото В. ХОРЕНЖЕНКА та Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ТРЕТІЙ ТУР

На запитання другого туру вікторини для знанців правля дорожнього руху редакція одержала чимало цікавих відповідей. У них учасники не тільки відповідають на запитання, а й наводять цікаві факти з історії автомобілебудування.

На перше запитання правильно відповіли майже всі учасники. Першим радянським автомобілем серійного випуску є АМО-Ф-15. Його сконструювали в Москві 1924 року на заводі АМО (тепер завод імені Тихачова). Цей рік і став початком радянського автомобілебудування.

На друге запитання деякі учасники відповіли неправильно або не зовсім точно. Не слід плутати «альтінний шлях» із «ніжним зупинки», який

ПОЗАШТАТНИЙ ПОСТ ДАІ

Вікторина «Зелений вогник»

залежить ще й від реакції подія. Правильна відповідь: «Гальмівним називається шлях, що його проходить транспорт від початку гальмування і до повної його зупинки. Він залежить від швидкості руху, коефіцієнта зчеплення шин із дорожнім покриттям і ваги транспорту. Гальмівний шлях важкого автомобіля, вага якого не перевищує 8 тонн, при швидкості 30 кілометрів на годину становить близько 9,5 метра. Якщо дозволена максимальна вага його понад 8 тонн — 11 метрів» — так відповіли учні 5 «Б» класу середньої школи № 5 м. Кіровограда.

На третє запитання змістовні відповіді прислали І. Яременко, В. Бояр, А. Подурець з обласного центру. Пішоходів, виїжджаючих з автобуса, ні в якому разі не повинні ви-

ходити з-за нього на проїжджу частину. Потрібно дійти до пішохідного переходу чи найближчого перехрестя і там, переконавшись у безпеці, перейти вулицю.

Неогаїні відповіді на четверте запитання прислали О. Коваленко з Дмитрівської восьмирічної школи № 2 Знам'янського району, М. Гімбовський з Бобринця, О. Івань, В. Бояр, А. Подурець з Кіровограда. Керувати велосипедом без підвісного двигуна по дорогах дозволяється особам, котрим виповнилося 14 років, а дво- або триколісним транспортним засобом з робочим об'ємом двигуна менше 50 кубічних сантиметрів і максимальною конструктивною швидкістю менше 40 кілометрів на годину, — особам, які досягли 16-річного віку.

На останнє запитання майже всі учасники відповіли правильно. Найбільш змістовно — І. Яременко з Кіровограда, А. Чинів з Малої Виски, С. Сизиков з Єлизаветградки Олександрівського району.

Для регулювання руху пішоходів застосовують світлофори двокольорової сигналізації, що мають угорі червоний, а внизу зелений сигнал, з сигналізацією пішоходів або напіска-

ми «Стійте!», «Підіть!» У міських, де встановлено такі світлофори, пішоходам дозволяється переходити проїжджу частину тільки при зеленому сигналі світлофора. Ближнню зеленого сигналу попереджає, що скоро буде відкрито червоний.

ПРОПОНУЄМО ЗАПИТАННЯ ТРЕТЬОГО ТУРУ:

1. Чому в нашій країні на дорогах прийнято правосторонній рух?

2. Яку максимальну швидкість руху встановлено для транспортних засобів у містах та інших населених пунктах? Яку відстань проходить автомобіль за одну секунду при швидкості руху 50 кілометрів на годину?

3. На скількох дорожніх знаках зображено людей? Що це за знаки? Назвіть їх.

Чекаємо відповідей на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар», на вікторину «Зелений вогник».

Надсилати листи слід не пізніше як через десять днів після виходу сьогоднішнього номера газети.

Л. ЩЕРБИНА,
старший інструктор
обласної державтоінспекції.

4. РОТА ВІЛЬНИХ СТРІЛЬЦІВ

Новоприбулих у партизанському загоні зустріли урочисто. На своєрідному плаці, створеному природою між високими скелями, вишикувалися мало не всі майї. Посередині стояв високий кремезний чоловік у ладно підігнаній формі. Він міцно потис руки хлопцям і ламаючо німецькою мовою відрекомендувався: — Капітан Морван, командир батальйону.

Далі, вже французькою, коротко розповів партизанам про прибулих і на закінчення махнув рукою: — Та ви самі знайомтеся!

Байко, Віктороз, Юроз швидко переконалися, що загін — справді інтернаціональний. Були в ньому

дить, ріані, — задоволено поплескав по плечу Віктороза Морван. — Капітан, значить, пілот. Розкажи нам, соколе, чому небо покинув, гори вподобав...

...Після бою на Чернігівщині Ольга Іванівна Вікторова одержала листа. «Ваш чоловік, — повідомляється в ньому, — вступив у нерівний бій з гітлерівськими фашистами під станцією Вадіно Смоленської області. Літак був збитий... упав на території, зайнятій ворогом... Покопати Григорія не змогли. Командир полку Жуков». А потім надійшло повідомлення про те, що Григорій Вікторов, мужній і відважний пілот, знищив п'ять німецьких літаків і довів групових повітряних боях, за що нагороджений орденом Червоного Прапора. Не одну гірку сльозу про-

Юрій МАТІВОС

На далекому меридіані

італійці, іспанці, французи, німецькі антифашисти. А скільки наших, радянських! З Виборга, Курська, Ростова.

Тремтливими руками хлопці приймають автотелери. Тепер вони — теж солдати, будуть бити ненависного ворога.

Другого дня комбат Морван зібрав у себе всіх партизанів — виходців із Радянського Союзу.

— Я знаю, які мужні бійці росіяни, — старанно підбираючи слова, говорив капітан. — Москва, Сталінград, Курськ показали на що здатні радянські люди. Ваші незабаром будуть у Берліні, запевняю вас. Ми повинні наблизити цей час, допомогти їм. Наш загін зростає, вже он цілий батальйон. А батальйон, як вам відомо, складається з рот. Ось ми теж створимо роту вільних стрільців. До неї включимо найсміливіших, найхоробріших. Словом, усіх радянських. Командира обирайте самі.

Завмерли партизани, замислилися. Командувати ротою не так просто. Тут досвід потрібен, вміння, знання, зрештою. А вони всі безвусі юнаки, переважна більшість не одягала ніколи військової форми. Час же не мирний і вчитися ніколи — будь-якої хвилини може пролунати команда до виступу.

Тишу порушива Володимир. — Та чого ми думаємо, друзі? Серед нас же є командир. І звання відповідне має — капітан. Ескадрильою літаків командував, а ротою теж зможе.

Він повернувся в бік Віктороза.

— Так ми з тобою, вихо-

дила Ольга, оплакуючи свого сокола.

Але не загинув у повітряному бою Григорій. Пораненого підібрали його на узлісся жителі маленького білоруського села. Дідусь з бабусею вилікували, виходили знесиленого і зраненого літчика. Та знайшовся зрадник, доніс у поліцію. І потрапив Григорій Вікторов до концтабору. Доля закінчила колишнього знищувача на далекий Ла-Манш. Тут і зійшлися шляхи його з Володимиром Байком і Олександром Юровим.

— Приймай рогу, капітане!

Це звучало як наказ.

Так у листопаді 1943 року на півдні Франції, де між високими Альп налізали свої бурхливі води гірська Рона, народилося нове партизанське з'єднання — рота вільних стрільців. З того часу ведуть рахунок відчайдушним операціям у ворожому тилу, поміж інших радянських людей, троє товаришів-земляків — Григорій Вікторов, Олександр Юров, Володимир Байко. Падали скошені партизанськими кулями фашисти. Летіли під укіс навантажені зброєю і живою силою ешелони. Майі вибивали ворога із населених пунктів, контролювали цілі райони.

5. БІЙ ПІД ГРЕНОБЛЕМ

Командир батальйону капітан Морван вийшов на двір. На лавочці помітив командира роти вільних стрільців Григорія Віктороза.

— Ось хто може порадувати Росію розуміються на тактиці партизанської боротьби, чи не так?

— Завжди готовий допомогти, якщо, звичайно, це в моїх силах.

— Сила — Морван чомусь зітхнув. — Її саме нам і не вистачає. А треба — отак, — він ребром долоні провів по горішньому кадику.

Учора розвідники (а їхню роль напрочуд майстерно виконували симпатичні дівчата-французьки) довідалися, що з Італії через місяць, які конгреслювали майї, фашистсько командування перекидає на фронт крупне військо-ве з'єднання.

(Далі буде).

(Продовження. Поч. у № 47, 49 та 20 та 24 квітня ц. р.).

ВІД МАСОВІСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

«Перший млинець», який він?

У НЕДОСВІДЧЕНОЇ господарки часом перший млинець буває невдалим. Ото й кажуть: «Перший млинець — грудкою». І в спорті трапляється таке.

... У Кіровограді завершилася (організована вперше в області) спартакіада колективів фізкультури середніх спеціальних навчальних закладів. Вона мала проходити у три етапи: спочатку — змагання в колективах, потім — галузеві спартакіади і, нарешті — обласна. У програму входили чотири види: кульова стрільба, легкоатлетичний крос, плавання, багатоборство ГПО.

На заключному етапі стартувало 19 збірних команд технікумів і училищ. Лідерами стали два авангардівських колективи. Перше загальнокомандне місце зайняли спортсмени Кіровоградського машинобудівного технікуму (директор З. І. Власова, керівник фізико-математичного факультету М. С. Бинов). Слід відзначити, що майбутні машинобудівники були першими і в посідках з окремих видів — кульової стрільби, багатоборства ГПО і плавання, а з легкоатлетичного кросу зайняли третє місце. Другим призером стала команда Кіровоградського будівельного технікуму. На третє місце вийшли учні Кіровоградського кооперативного технікуму (облпрада ДСТ «Юлос»).

Непогані результати показали учасники в особистому заліку. Так, стрілець Олександр Луньов з Кіровоградського машинобудівного технікуму вибив 292 очка з 300 можливих. Серед дівчат найкращі результати показала Ольга Буд-Гусейн (кооперативний технікум) — 288 очок.

Відзначилися плавці Сергій Черніков (машинобудівний технікум), Вадим Дощенко і Наталя Грива з Олександрійського індустріального технікуму. На рівні першого розряду виступили багатоборці — учні машинобудівного технікуму Сергій Кушнір і Григорій Дашченко, курсанти КЛШУ Олександр Семененко.

АЛЕ чому ми почали розмову з відомого прислів'я? Справа в тому, що спартакіада деяких спортсменів захопила значення, вони явно не були готові до неї, отож

показали низькі результати.

Прокоментуємо факти. Залік був по третьому розряду. Стрільцям, наприклад, слід було вибити не менше 260 очок з 300 можливих. Тут не виставили зовсім команд Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства і технікум підготовки керівних кадрів для колгоспів і радгоспів. Представники 13 команд не виконали нормативів і, таким чином, не дали заліку. З 64 учасників очки нараховані лише 12 стрільцям.

У посідках з багатоборства ГПО змагалися 17 команд. Тут були відсутні багатоборці Новомиргородського зоотехнікуму і Кіровоградського торговельного училища. Дуже слабою була команда Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства (три учасники замість чотирьох). Два з них — Ігор Магер і Олег Вагін — одержали нулі зі стрільби. Проте звіт колективу фізкультури технікуму за минулий рік свідчить, що там підготовлено 666 значків ГПО (в тому числі й зі стрільби). Де ж вони, стрільці?

Справні дані по підготовці значків ГПО в Олександрійському педагогічному училищі. Але... Член команди цього закладу Ірина Стояновська (до складу команди з багатоборства включають, як відомо, кращих значків ГПО) пробігла стометрівку за 17,3 секунди(!), зійшла з дистанції плавання, не дала заліку зі стрільби. Її земляк Олександр Карамалюк з Олександрійського культурно-освітнього училища метнув гранату лише на 20 метрів, стріляючи, вибив 30 очок зі 100 можливих.

Гайворонський машинобудівний технікум був представлений командою з чотирьох учасників. Станіслав Бондарчук — зійшов з дистанції плавання на 100 метрів, а Григорій Тертух навіть не насмі-

лився вийти на блакитну доріжку.

ПЕРЕЛІК подібних фактів можна продовжити. І вони народжують сумніви щодо правдивості даних про складання нормативів ГПО десятками сотнями учнів. Бо, виявляється, найсильніші з цих значківців не пробігають, а проходять стометрівку, не в змозі проплисти 100 метрів, посилають у «молоко» кожну другу кулю. Під сумнів можна поставити і звіти про проведення в деяких технікумах змагань першого етапу спартакіади. Якби були вони, то не потрапили б у збірні команди початківці.

На будь-яких змаганнях хтось очолює турнірну таблицю, хтось записує її. Таке становище можна назвати нормальним, коли турнір проходить у епертій боротьбі, якщо лідерів і аутсайдерів розділяє мінімальна кількість очок. У цьому ж випадку Кіровоградський машинобудівний технікум набрав 349 очок, а Новомиргородський зоотехнікум (він посів останнє місце) — 99 очок. Розрив дуже великий. Все пояснюється просто. Новомиргородці не мали в своєму складі команд з багатоборства ГПО, плавання, легкоатлетичного кросу.

І ось тут вимельовується другий бік справи: дуже низький рівень підготовки в середніх спеціальних навчальних закладах області спортсменів — не будемо говорити високого класу, а хоча б середньої ланки. Крім колективів машинобудівного і будівельного технікумів, жоден середній навчальний заклад не дає фізкультурників, здатних захищати честь області на республіканських і всесоюзних змаганнях. А в технікумах і училищах навчається близько 12 тисяч юнаків і дівчат. При належній постановці спортивно-масової роботи в їх рядах могли б вирости десятки здібних спортсменів. Ось де невіднята цілина!

ВІДНИЙ спартакіада стане традиційною. Вже наступного року її програма розшириться. До неї додаються зимове багатоборство ГПО, настільний теніс і один з ігрових видів. Замість кросу вводиться легка атлетика. Хочеться вірити, що спартакіада сприятиме піднесенню роботи в колективах фізкультури спеціальних середніх навчальних закладів області.

М. РОДОХЛБ.

БОРІТЬБА ДЗЮ-ДО

ВПЕВНЕНІСТЬ ДИНАМІВЦІВ

У Кіровограді відбулися змагання з боротьби дзю-до у залі ІІІ обласних спортивних ігор молоді. В командному заліку перемогли атлети обласної ради товариства «Динамо». Призові місця вибороли також представники «Юлоса» і «Спартак».

Переможцями в особистих категоріях стали: Ігор Матеїчев, Микола Іванець, Юрій Іванов, Віктор Белявський, Володимир Долгих, Юрій Даниленко і Олег Даниленко.

Змагання стали останньою репетицією перед фіналом ІІІ республіканських спортивних ігор молоді, що пройде у середині травня в Луцьку.

М. ВІВІЧ.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕННА.

ФУТБОЛ

ВДОМА — ЛИШЕ ПЕРЕМОГИ

Старший тренер кіровоградської «Зірки» Ю. І. Махно, здається, був здивований — перевага на боці його вихованців, ритм, налагоджений військовими командами, не порушується. Раз по раз виводили на зручну позицію партнерів Юрій Касюк і Олександр Смирнов. От тільки відсутність на полі Михайла Казига, який в попередніх матчах надавав своїм товаришам по команді рішучості і бойовості, дещо засмутило вболівальників. І все ж «Зірка» атакувала. І фазові проходи господарів поля уцілювалися успіхом — на 18 хвилин матчу Сергій Ралюченко забиває м'яч у ворота харківського «Маяка».

Надалі перевага кіровоградців теж не викликала сумнівів. Але їм часом не вистачало оперативного простору. В багатьох ігрових епізодах гравці «Зірки» не знали, який буде наступний хід. Кілька довгих передач із ліній захисту з розрахунку на швидкість нападників були безрезультатними. А тим часом футболісти «Маяка» здійснюють серії проривів у штрафний майданчик наших земляків. Їхні простріли удари реально загрожують взяттям воріт. Від неминуемого гола рятує команду Валерій Музичук.

Кіровоградці знову «сіддали» захисні лінії «Маяка». Харків'яни ставали надійнішими, коли м'яч потрапляв на їхню половину поля — вони не зважали намагаються передати його нападникам, а відпасували своєму воротареві.

Та все ж вони здійснили прорив. Гравці «Зірки» замінилися, і Сергій Сивакун послав м'яч у ворота господарів — 1:1.

У другому таймі «Зірка» знову підвищила свою бойовість. Вирішальні спроби і швидкість її гравців, які все частіше зв'язувалися на воротарському майданчику «Маяка», що пробував контратакувати. Проте його наступ зривався ще в центрі поля. Проривається вперед Олександр Смирнов, з ним — Юрій Сердюк, Ярослав Бобилка, інші їхні партнери. Двоходовик не допомагає. Із завершальні удари непадає. Наставники «Зірки» хвилюються. Та ось увійшов у гру Юрій Сердюк. М'яч — над головами гравців обох команд. І майстерний удар Ю. Сердюка виводить команду вперед — 2:1.

Найрішучіші гри загрозливі ситуації на воротарському майданчику гостей викликали знову і знову. Але не було єдиного ансамблю в стані «Зірки». Тож рахунок так і не змінився.

Інші турнірна таблиця має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
Кривбас	6	6	0	0	10	0
Зірка	6	5	0	1	7	3
Буковина	6	4	2	0	7	3
Кіровоград	6	4	1	1	7	2
Дніпро	6	3	2	1	7	4
Авангард	6	3	2	1	6	2
Полтавський	6	3	1	2	6	6
Суднобудівний	6	2	3	1	7	4
Атлантика	6	2	3	1	6	4
Закарпаття	6	3	0	3	5	3
Металург	6	3	0	3	5	7
Ілія	6	1	4	1	6	3
Десна	6	2	2	2	5	3
Спартак	6	2	2	2	5	6
Полісся	6	2	2	2	5	7
Новатор	6	2	2	2	6	1
Шахтар	6	2	1	3	5	9
Тернопіль	6	1	2	3	4	5
Кристал	6	1	2	3	3	8
Славутич	6	1	1	4	3	8
Фрунзинець	6	1	1	4	3	8
Олеан	6	0	3	3	2	8
Мікс	6	1	0	5	3	8
Колос	6	0	1	5	1	9

З трьох наших земляків грають на виїзді з криворізьким «Криблосом», 7-го їх приймає горлівський «Шахтар», 10-го — міданівський «Новатор».

В. о. редактора А. РОМАНЮК.

Олександрійське міське середнє професійно-технічне училище № 7

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1982—1983 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

зі строком навчання 3 роки по спеціальностях: столяр-паркетник; монтажник сталевих та залізобетонних конструкцій — муляр;

облицювальник - плитковик, штукатур; маляр;

електрогазоварник; автослюсар - шофер; автокранівник;

електромонтажник; слюсар по ремонту та налагодженню контрольно-вимірних приладів.

Приймають юнаків та дівчат з освітою за 8 класів. Випускникам СПТУ видаються документи про закінчення середньої школи й призначаються розряд.

Зі строком навчання 1 рік:

облицювальник - плитковик, мозаїст.

Група комплектується з осіб, які закінчили 10 класів.

Учні одержують стипендію 78 карбованців на місяць та 50 процентів зарплати під час виробничої практики.

При укладанні проводяться підготовка шоферів-професіоналів. Прийма-

ють осіб віком від 18 років, які мають середню освіту. Строк навчання — 5 місяців. Учні одержують стипендію 75 карбованців на місяць.

Початок навчання — 1 серпня та 5 січня.

До училища приймають юнаків та дівчат віком від 15 до 25 років без вступних екзаменів.

Учні з тривалим строком навчання забезпечують триразовим харчуванням, обмундированням, гуртожитком.

Під час виробничої практики учні одержують 50 процентів зарплати. Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Випускників, які закінчили училище з відзнакою, приймають до вищих навчальних закладів без вступних екзаменів.

В училищі є спеціалізована група з футболу, працюють спортивні секції, гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності.

Початок навчання — 1 вересня.

Вступники повинні подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання, шість фотокартки 3x4 см, довідку про профілактичний медогляд.

Документи приймають у канцелярії училища.

Адреса училища: м. Олександрія, вул. Нагорна, 104. Іхати автобусом «А» до зупинки «МНТУ № 7». Телефон 2-01-74.

Зам. 35. Дирекція.

«Молодой комунар» —

орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 02003.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

Індекс 61107.

Обсяг 0,5 друк. ар.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського ниття — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить в півторці, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки.

Зам. № 209. Тираж 51300.